

ΒΡΑΒΕΙΟ BOOKER 2025

ΣΑΡΚΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

DAVID SZALAY

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σάρκα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Flesh**

Από τις Εκδόσεις Jonathan Cape, Μεγάλη Βρετανία 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **David Szalay**

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: **Maddy Angstreich**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Βάσια Τζανακάρη**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Χρίστος Κυθρεώτης**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Βίκυ Αυδή**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Ελένη Σταυροπούλου**

© David Szalay, 2025

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: **Apple by Lucie Lang/Alamy Stock Photo**

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6389-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

DAVID SZALAY

Σ Α Ρ Κ Α

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

1

Στα δεκαπέντε του, μετακομίζει με τη μητέρα του σε καινούργια πόλη και πηγαίνει σε καινούργιο σχολείο. Δεν είναι εύκολη ηλικία για κάτι τέτοιο, η κοινωνική ιεραρχία του σχολείου είναι ήδη εδραιωμένη, και δυσκολεύεται να κάνει φίλους. Ύστερα από λίγο, όμως, κάνει έναν φίλο, ένα άλλο μοναχικό άτομο. Μερικές φορές, μετά το σχολείο πηγαίνουν παρέα στο καινούργιο εμπορικό κέντρο δυτικού τύπου που μόλις έχει ανοίξει στην πόλη.

«Το 'χεις κάνει ποτέ;» τον ρωτάει ο φίλος του.

«Όχι», λέει ο Ίστβαν.

«Ούτ' εγώ», λέει ο φίλος του και ξαφνικά η παραδοχή μοιάζει πιο εύκολη. Έχει έναν φυσικό και απλό τρόπο να μιλάει για το σεξ. Λέει στον Ίστβαν ποια κορίτσια από το σχολείο φαντασιώνεται και τι φαντασιώνεται ότι τους κάνει. Λέει ότι συχνά αντανάζεται τέσσερις ή πέντε φορές τη μέρα, πράγμα που κάνει τον Ίστβαν να νιώθει ανεπαρκής, αφού ο ίδιος συνήθως το κάνει μία ή δύο φορές. Όταν το παραδέχεται αυτό, ο φίλος του του λέει: «Μάλλον έχεις μειωμένη σεξουαλική επιθυμία».

Μπορεί, ποιος ξέρει.

Δεν έχει ιδέα πώς είναι η σεξουαλική επιθυμία των άλλων.

Έχει μόνο τη δική του εμπειρία.

Μια μέρα ο φίλος του του λέει ότι το έκανε με μια κοπέλα που ζει στην άλλη πλευρά των γραμμών του τρένου.

Το νέο τον αποπροσανατολίζει.

Κάθεται κι ακούει τον φίλο του να περιγράφει με αρκετές λεπτομέρειες το συμβάν. Προσπαθεί να καταλάβει αν του λέει αλήθεια ή ψέματα. Παρόλο που θα προτιμούσε να είναι ψέματα, θεωρεί ότι μάλλον είναι αλήθεια. Ορισμένα από τα πράγματα που περιγράφει ο φίλος του είναι πολύ συγκεκριμένα και τον εντυπωσιάζουν, δεν μπορεί να τα 'χει βγάλει απ' το μυαλό του.

Μερικές μέρες αργότερα, του λέει ότι μίλησε με την κοπέλα και πως εκείνη είπε ότι θα το έκανε και με τον Ίσβαν.

«Σοβαρά;» λέει ο Ίσβαν.

«Ναι», λέει ο φίλος του.

Ο Ίσβαν δεν ξέρει αν αυτό σημαίνει ότι θα το κάνουν και οι τρεις μαζί ή αυτός μόνος του με την κοπέλα.

Δεν έχει την αυτοπεποίθηση να ρωτήσει.

Την ίδια μέρα, μετά το σχολείο, διασχίζουν την πεζογέφυρα που περνάει πάνω από τις γραμμές του τρένου.

Έχει ήδη αρχίσει να σκοτεινιάζει.

Κατεβαίνουν τα μεταλλικά σκαλοπάτια από την άλλη μεριά της γέφυρας και περπατούν λίγο ώσπου φτάνουν σε ένα μπλοκ πολυκατοικιών. Δε διαφέρει ιδιαίτερα από εκείνο όπου μένουν ο Ίσβαν και η μητέρα του, μόνο που εδώ τα κτίρια, αν και αποτελούνται επίσης από προκατασκευασμένες τσιμεντένιες πλάκες, είναι πιο ψηλά. Στην είσοδο μιας πολυκατοικίας, ο φίλος του πληκτρολογεί τον αριθμό του κουδουνιού ενός διαμερίσματος.

Αμέσως, χωρίς να ειπωθεί τίποτα, η πόρτα ξεκλειδώνει κι εκείνος τη σπρώχνει με τον ώμο και μπαίνει μέσα.

Το ασανσέρ μυρίζει τσιγαρίλα.

Ο Ίσβαν στυλώνει το βλέμμα στην επένδυση από φορμάικα, απομίμηση ξύλου, καθώς ο ανελκυστήρας ανεβαίνει.

Ανεβαίνει πολύ αργά, τρίζει συνέχεια και σε κάθε όροφο ακούγεται ένα δυνατό «τικ».

«Όλα καλά;» τον ρωτάει ο φίλος του.

«Ναι», λέει ο Ίσβαν.

«Φαίνεσαι τρομοκρατημένος», λέει ο φίλος του.

«Δεν είμαι».

Βγαίνουν από το ασανσέρ σε έναν ψηλό όροφο και ο φίλος του χτυπάει μια πόρτα. Ανοίγει ένα κορίτσι περίπου στην ηλικία τους. «Γεια», λέει.

«Γεια», λέει ο φίλος του Ίσβαν.

Το κορίτσι παραμερίζει για να μπουν στο χολ.

«Από δω ο φίλος μου», λέει ο φίλος του Ίσβαν. «Ξέρεις. Αυτός που σου είπα».

«Ναι», λέει το κορίτσι.

Κοιτάζονται με τον Ίσβαν για μια στιγμή.

«Εντάξει;» τη ρωτάει ο φίλος του Ίσβαν.

«Ναι», λέει το κορίτσι.

Στέκονται εκεί και οι τρεις τους, ακίνητοι και αμίλητοι.

Το κορίτσι κοιτάζει ξανά τον Ίσβαν.

Εκείνος δεν την κοιτάζει.

«Ωραία», λέει ο φίλος του.

«Θες να περιμένεις εκεί μέσα;» του λέει το κορίτσι δείχνοντας μια πόρτα.

«Ναι, οκέι», λέει ο φίλος του Ίσβαν. Ίσως και να φαίνεται απογοητευμένος, σαν να μην ήξερε ούτε εκείνος αν θα το έκαναν όλοι μαζί και να είχε μια τέτοια προσδοκία.

Ο Ίσβαν ανάβει τσιγάρο, αφού παιδεύει μερικές φορές τον αναπτήρα.

Ο φίλος του πιάνει το βλέμμα του για ένα δευτερόλεπτο και χαμογελάει.

Ο Ίσβαν δεν κάνει καν προσπάθεια να ανταποδώσει το χαμόγελο. Νιώθει κάτι σχεδόν σαν πανικό.

Ακολουθεί το κορίτσι σ' έναν μικρό σκοτεινό διάδρομο και μπαίνουν σε ένα δωμάτιο στο τέρμα του.

Δεν παρατηρεί ιδιαίτερα πώς είναι, πέρα από το ότι έχει πολλά πράγματα, ανάμεσά τους κι ένα ζωάκι μέσα σε κλουβί.

Το κορίτσι κάθεται σε ένα κρεβάτι.

Ο Ίστβαν κάθεται σε μια καρέκλα.

«Πώς σε είπαμε;» τον ρωτάει.

Της λέει.

Του λέει κι εκείνη το όνομά της.

«Όλα εντάξει;» τον ρωτάει.

«Ναι».

Μιλάνε μερικά λεπτά. Ή τουλάχιστον εκείνη μιλάει. Γίνονται και μεγάλες παύσεις και τότε ακούγεται μόνο το ζωάκι στο κλουβί του. Τον ρωτάει από πού είναι.

«Πώς είναι εκεί;» τον ρωτάει αφού της έχει πει.

«Εντάξει είναι».

Κάθονται σιωπηλοί.

Εκείνη ανάβει τσιγάρο, ίσως για να έχει κάτι να κάνει.

Σε λίγο, χωρίς να πει τίποτα, σηκώνεται και φεύγει.

Λίγα λεπτά αργότερα, η πόρτα ανοίγει ξανά.

Ο Ίστβαν σηκώνει τα μάτια και βλέπει τον φίλο του.

Περίμενε να δει το κορίτσι.

«Τι έγινε;» τον ρωτάει ο φίλος του.

«Τίποτα».

«Θέλει να φύγεις», του λέει ο φίλος του. «Τι έκανες;»

«Τίποτα».

«Τίποτα;»

«Ναι».

Βγαίνουν από το διαμέρισμα, και στον διάδρομο της πολυκατοικίας ο φίλος του λέει: «Λοιπόν, τα λέμε».

«Εσύ δε θα 'ρθεις;» τον ρωτάει ο Ίστβαν.

«Όχι, θέλει να ξαναπάω μέσα», λέει ο φίλος του.

«Α, ναι;»

Ο φίλος του γνέφει καταφατικά. «Τα λέμε».

«Οκεί».

Χωρίς να καταλαβαίνει ακόμη τι έγινε, ο Ίσβαν παίρνει το ασανσέρ και κατεβαίνει μόνος του.

«Είπε ότι δεν ήσουν σέξι. Έτσι είπε». Έχουν περάσει μερικώς μέρες κι ο φίλος του του εξηγεί τι έγινε.

Ο Ίσβαν καπνίζει.

Είναι φρικτό να του λένε κάτι τέτοιο, να λένε κάτι τέτοιο γι' αυτόν, αλλά δεν ξέρει και τι να απαντήσει. Του φαίνεται πως δεν υπάρχει απάντηση.

«Είπε πως δε φάνηκε να ήθελες και πολύ», λέει ο φίλος του.

«Ήθελα», λέει ο Ίσβαν.

«Είπε πως δε φάνηκε».

«Ήθελα».

Ύστερα από αυτό, τα πράγματα δεν είναι όπως πριν με τον φίλο του.

Περνάνε λιγότερο χρόνο μαζί.

Ο φίλος του αρχίζει να κάνει παρέα με άλλους.

Ο Ίσβαν περνάει περισσότερο χρόνο μόνος.

Την Κυριακή πηγαίνουν με τη μητέρα του να δουν τη γιαγιά του. Είναι τα γενέθλιά της. Κάθεται βαριεστημένος στο σαλόνι της ενώ εκείνη κουβεντιάζει με τη μητέρα του.

Η μητέρα του του ζητάει να βάλει νερό σε ένα ανθοδοχείο για τα λουλούδια που έφεραν.

Ο Ίσβαν πηγαίνει στην κουζίνα και κάνει αυτό που του είπε.

Τα παράθυρα είναι ανοιχτά. Έχει ζέστη για την εποχή.

«Πώς τα πας;» τον ρωτάει η γιαγιά του.

«Καλά», λέει εκείνος.

Στέκεται στο μπαλκονάκι κι εύχεται να μπορούσε να κλπίνει.

Στο βάθος, πιο χαμηλά στον λόφο, διακρίνει το κομμάτι της πόλης όπου ζει με τη μητέρα του.

Η μητέρα του λέει στη γιαγιά του πόσο καλά τα πηγαίνει στο σχολείο.

Η γιαγιά του βγάζει μερικά λεφτά από το πορτοφόλι της και του τα δίνει, μάλλον ως επιβράβευση.

Η μητέρα του του λέει να πει ευχαριστώ.

«Ευχαριστώ», λέει εκείνος.

Η γιαγιά του χαμογελάει.

Στο ράφι δίπλα στην τηλεόραση έχει κάτι ταξιδιωτικά βιβλία. Ιταλία, Γαλλία, Τσεχοσλοβακία, ΕΣΣΔ, Δυτική Γερμανία, Μεγάλη Βρετανία. Τα ξεφυλλίζει από βαρεμάρα όσο η μητέρα του και η γιαγιά του κουβεντιάζουν. Τα βιβλία έχουν εικόνες, κατά κύριο λόγο ασπρόμαυρες, και μερικές έγχρωμες. Τα χρώματα φαίνονται κάπως αφύσικα, δε μοιάζουν με τα χρώματα του κόσμου όπως είναι πραγματικά.

Στο απέναντι διαμέρισμα μένει μια γυναίκα. Λίγο αφότου ο Ίσβαν και η μητέρα του μετακόμισαν στην πολυκατοικία, η γυναίκα ρώτησε τη μητέρα του αν ο Ίσβαν θα μπορούσε να τη βοηθάει μερικές φορές με τα ψώνια.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ίσβαν όταν του το είπε η μητέρα του.

«Θέλει να πηγαίνεις μαζί της στο σουπερμάρκετ και να τη βοηθάς να ανεβάζει τα πράγματα».

«Δε θέλω να το κάνω αυτό», είπε ο Ίσβαν.

«Μας έχει βοηθήσει πολύ», είπε η μητέρα του.

«Δεν πρόκειται να το κάνω».

«Της είπα ότι θα το κάνεις».

«Της είπες ότι θα το κάνω;»

«Ναι».

«Γιατί;»

«Μας έχει βοηθήσει πολύ», ξανάπε η μητέρα του. «Και ο άντρας της έχει κάποια καρδιακή πάθηση. Δε θα το συζητήσω άλλο».

Από τότε, μία ή δύο φορές την εβδομάδα, ο Ίσβαν πηγαίνει στο σουπερμάρκετ με τη γυναίκα και τη βοηθάει να κουβαλήσει τα ψώνια μέχρι το σπίτι.

Όταν γυρίζει από το σχολείο, πετάει την τσάντα του στο πάτωμα και ξαναφεύγει, πηγαίνει και χτυπάει την πόρτα του απέναντι διαμερίσματος.

Ανοίγει η γυναίκα που μένει εκεί, του λέει να περιμένει ένα λεπτό, κι εκείνος περιμένει, με φορεμένη την κουκούλα και τα ακουστικά του, κοιτάζοντας τις σκάλες που οδηγούν στο πλατύσκαλο και τις γλάστρες που είναι παραταγμένες εκεί, δίπλα στο παράθυρο. Το παράθυρο βρίσκεται ασυνήθιστα χαμηλά στον τοίχο. Μάλιστα εκτείνεται κάτω από το ύψος του δαπέδου.

«Ωραία», λέει η γυναίκα κλειδώνοντας την πόρτα της.

Έχει φορέσει το παλτό και το καπέλο της, και κατεβαίνουν μαζί τις τοιμεντένιες σκάλες.

«Κάνει κρύο έξω;» τον ρωτάει καθώς κατεβαίνουν.

Ανασηκώνει τα ακουστικά του για να την ακούσει.

«Κάνει κρύο έξω;» τον ρωτάει ξανά.

«Ναι».

Προχωράνε με προσοχή ανάμεσα στα νερά στο ανώμαλο πεζοδρόμιο και περιμένουν στο φανάρι.

Ύστερα από το χειμωνιάτικο σκοτάδι του δρόμου, το φως του σουπερμάρκετ είναι σχεδόν εκτυφλωτικό.

Η γυναίκα βγάζει το καπέλο, αφήνοντας τα μαλλιά της ελεύθερα, και λύνει το κασκόλ της.

Την ακολουθεί σπρώχνοντας το καροτσάκι ενώ εκείνη βάζει μέσα πράγματα.

Δε μιλάνε.

Ύστερα επιστρέφουν στην πολυκατοικία τους και ανεβαίνουν τις σκάλες. Η πολυκατοικία δεν έχει ασανσέρ και τα διαμερίσματά τους βρίσκονται στον τέταρτο όροφο.

«Είσαι πολύ δυνατός», του λέει όταν εκείνος αφήνει τα βαριά πράγματα στον πάγκο της κουζίνας.

Δεν ξέρει τι να απαντήσει.

Απλώς γνέφει, κι εκείνη τον ρωτάει αν θέλει λίγο Somloi galuska.* Μερικές φορές, όταν γυρίζουν, του προσφέρει κάτι να φάει, κάτι γλυκό, όπως Somloi galuska.

«Ναι, εντάξει», της λέει.

«Κάτσε τότε».

Ο Ίσθβαν κάθεται στο τραπέζι.

Το Somloi galuska είναι στο ψυγείο, του βάζει μια μεγάλη μερίδα σε ένα γυάλινο μπολ και το αφήνει μπροστά του, με ένα κουτάλι.

«Ευχαριστώ», της λέει.

Όσο τρώει, εκείνη τακτοποιεί τα ψώνια.

Ο Ίσθβαν αρχίζει να συνειδητοποιεί πως εκείνη νιώθει μια κάποια τρυφερότητα γι' αυτόν. Το γεγονός τού προκαλεί αμηχανία αλλά ταυτόχρονα του αρέσει και κάπως, παρόλο που ο ίδιος δεν αισθάνεται καμία τρυφερότητα για εκείνη.

Δεν αισθάνεται τίποτα για εκείνη.

Είναι απλώς μια μεγάλη γυναίκα, ίσως μεγαλύτερη κι από τη μητέρα του.

Είναι σχεδόν σαν να μην υπάρχει.

«Πώς σου φαίνεται;» τον ρωτάει ενώ τακτοποιεί τα πράγματα.

* Γλυκό με παντεσπάνι, κρέμα, ρούμι, σταφίδες και σοκολάτα. (Σ.τ.Μ.)

«Ωραίο είναι», της λέει.

Το τρώει βιαστικά, επειδή είναι πεντανόστιμο και επειδή θέλει να φύγει από εκεί μέσα το συντομότερο δυνατόν.

Όταν τελειώνει, σηκώνεται και η καρέκλα γρατζουνάει το πάτωμα.

«Αυτά», λέει.

«Μπορώ να σε φιλήσω;» λέει η γυναίκα.

Στέκεται μπροστά του.

Η ερώτηση είναι τόσο αφηνιδιαστική, που δεν ξέρει τι να πει.

Δεν ξέρει καν τι ακριβώς εννοεί η γυναίκα.

Δε λέει τίποτα κι εκείνη τον φιλάει στα χείλη. Είναι ανεπαίσθητο – τα χείλη της ίσα που αγγίζουν τα δικά του για μια στιγμή.

«Συγγνώμη», του λέει αμέσως.

Εκείνος στέκεται ακίνητος κι αμίλητος.

«Νομίζω πως πρέπει να φύγεις», του λέει.

Χωρίς να πει λέξη, ο Ίστβαν διασχίζει τον διάδρομο και μπαίνει στο διαμέρισμα της μητέρας του.

Τα φώτα στην τάξη είναι αναμμένα, λάμπες φθορισμού στην οροφή μέσα σε ημιδιάφανα πλαστικά κουτιά. Μεσ στα κουτιά είναι μαζεμένες κάμποσες ψόφιες μύγες – μικρά θολά σχήματα που τα χαζεύει καμιά φορά ενώ μιλάει ο καθηγητής. Ελάχιστοι προσποιούνται έστω ότι ακούνε τον καθηγητή, ο οποίος διαβάζει μεγαλόφωνα από ένα βιβλίο. «Σε γενικές γραμμές, τα άτομα που προσαρμόζονται περισσότερο έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες επιβίωσης. Ωστόσο, η σύγχρονη εξελικτική θεωρία ορίζει την προσαρμοστικότητα όχι με βάση το πόσο ζει ένας οργανισμός, αλλά ανάλογα με το πόσο επιτυχημένα αναπαράγεται. Αν ένας οργανισμός ζήσει το μισό απ' ό,τι άλλοι του είδους του αλλά έχει διπλάσιους απο-

γόνους που θα επιβιώσουν ως την ενηλικίωση, τα γονίδια του εμφανίζονται συχνότερα στον ενήλικο πληθυσμό της επόμενης γενιάς». Είναι το τελευταίο μάθημα του απογεύματος.

Έπειτα γυρίζει σπίτι με τα πόδια.

Ανεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά όταν ξαφνικά τη βλέπει μπροστά του, να κρατάει ένα πλαστικό ποτιστηράκι. Ποτίζει τις γλάστρες στο πλατύσκαλο ανάμεσα στους ορόφους. Έχει να τη δει από την τελευταία φορά που πήγαν μαζί στο σουπερμάρκετ, τότε που φιλήθηκαν. «Γεια σου, Ίσθβαν», του λέει χωρίς να σταματήσει το πότισμα.

«Γεια», λέει εκείνος.

Στέκεται λίγα σκαλιά πιο κάτω, ακόμη λιγάκι ξέπνοος. Τώρα που τη βλέπει ξανά, η σκέψη ότι την έχει φιλήσει του φαίνεται ακόμα πιο παράξενη.

Τον ρωτάει αν μπορεί να πάει μαζί της στο σουπερμάρκετ.

«Εντάξει», της λέει.

Ως συνήθως, κάνουν τα ψώνια αμίλητοι.

Μόνο όταν επιστρέφουν στο διαμέρισμά της εκείνη λέει: «Συγγνώμη γι' αυτό που έγινε τις προάλλες».

Τον ξαφνιάζει. Έτσι όπως το λέει, ακούγεται σαν να του έκανε κάτι, ενώ στο μυαλό του ήταν κάτι που κάνανε μαζί.

«Δεν τρέχει τίποτα», της λέει.

«Όντως;»

Δεν ξέρει τι πρέπει να πει.

Δε λέει τίποτα.

«Το είπες σε κανέναν;» τον ρωτάει.

«Όχι».

Δεν το έχει πει σε κανέναν. Δεν έχει κανέναν να το πει. Μα ακόμα κι αν είχε, τι θα του έλεγε; Ότι φίλησε μια γυναίκα γοιό κι άσχημη σαν αυτή;

Την επόμενη φορά που επιστρέφουν από το σουπερμάρκετ, τον ρωτάει αν θέλει Somloí galuska, εκείνος διστάζει λίγο, ύστερα όμως λέει: «Ναι, εντάξει».

Του λέει να κάτσει και βάζει ένα μπολ μπροστά του, με ένα κουτάλι και μια διπλωμένη χαρτοπετσέτα.

«Ευχαριστώ».

Όσο τρώει, εκείνη τακτοποιεί τα ψώνια.

Έχει μόλις σηκωθεί από το τραπέζι και σκουπίζει το στόμα του με τη χαρτοπετσέτα όταν εκείνη λέει: «Μπορώ;»

Είναι προφανές τι εννοεί.

«Εντάξει», λέει εκείνος ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα. Δεν ξέρει γιατί το λέει. Μάλλον κάπου μέσα του το θέλει.

Τα χείλη της αγγίζουν τα δικά του για μια στιγμή μόνο, όπως την πρώτη φορά.

«Σ' ευχαριστώ», του λέει χωρίς να τον κοιτάζει.

«Τίποτα».

Εκείνη εξακολουθεί να μην τον κοιτάζει, περιμένει να φύγει.

Όταν καταλαβαίνει ότι αυτό περιμένει η γυναίκα, ο Ίσβαν διασχίζει τον διάδρομο και μπαίνει στο διαμέρισμα της μητέρας του.

Ύστερα από αυτό, φιλιούνται κάθε φορά. Γίνεται κομμάτι της ρουτίνας του σουπερμάρκετ. Του προσφέρει κάτι να φάει, έπειτα αγγίζει απαλά τα χείλη του με τα δικά της, για μια στιγμή μόνο, κι ύστερα εκείνος φεύγει.

Μια μέρα, του προτείνει να καθίσουν στον καναπέ.

Δεν έχει μπει ποτέ στο σαλόνι της. Δεν παρατηρεί ιδιαίτερα πώς είναι, πέρα από το ότι έχει ένα μπαλκόνι στη μια πλευρά, όπως το διαμέρισμα της μητέρας του, με πράσινο τζάμι ασφαλείας.

Κάθονται στον καναπέ.

«Έχεις φιλήσει καμιά κανονικά;» τον ρωτάει.

Από ντροπή που η απάντηση είναι όχι, κάνει πως δεν καταλαβαίνει τι εννοεί εκείνη. Δε λέει τίποτα.

«Θέλεις να με φιλήσεις κανονικά;» τον ρωτάει.

«Εντάξει».

Η καρδιά του χτυπάει απρόσμενα δυνατά.

«Σίγουρα;» ρωτάει εκείνη.

Εκείνος μόνο γνέφει.

Ακούει το τικ τακ ενός ρολογιού.

Εκείνη αγγίζει τα χείλη του με τα δικά της, το έχει κάνει αρκετές φορές στην κουζίνα, μόνο που τώρα μένει λίγο παραπάνω και τα πιέζει περισσότερο.

Είναι κάπως άβολα στραμμένοι ο ένας προς τον άλλο και αλλάζουν λίγο θέση.

Τον φιλάει ξανά, και αυτή τη φορά ανοίγει το στόμα της κι εκείνος νιώθει τη γλώσσα της στα χείλη του, κι ύστερα ανοίγει κι αυτός το στόμα του και η γλώσσα της γλιστράει μέσα.

Κλείνει τα μάτια του για να μην τη βλέπει, για να νιώθει μόνο τα χείλη της και τη γλώσσα της μέσα στο στόμα του.

«Σου άρεσε;» τον ρωτάει.

Της γνέφει.

«Θέλεις να το ξανακάνουμε;»

«Εντάξει», απαντά ο Ίστβαν.

Το ξανακάνουν, και ενώ φιλιούνται το ένα χέρι της ακουμπάει τη σύση του, που σσιτώνει το ύφασμα του παντελονιού του.

Σχεδόν δεν το είχε συνειδητοποιήσει ούτε ο ίδιος μέχρι που το χέρι της ακούμπησε κατά λάθος.

Αμέσως μετά, τη νιώθει να σφίγγεται.

Τραβιέται αμήχανος.

«Τι συμβαίνει;» του λέει δοκιμάζοντας να του πιάσει το χέρι.

Έχει ήδη σηκωθεί όρθιος.

«Τι συμβαίνει;» ξαναλέει εκείνη. «Όλα εντάξει είναι».

Δεν είναι εντάξει, σκέφτεται εκείνος καθώς χαμηλώνει το βλέμμα και την κοιτάζει.

Τον αηδιάζει. Φεύγει χωρίς να πει κουβέντα.

Κατεβαίνει τις σκάλες, βγαίνει από την πολυκατοικία και περπατάει σχεδόν μία ώρα χωρίς να ξέρει πού βρίσκεται ή πού πηγαίνει.

Όταν επιστρέφει, εκείνη τον περιμένει στον διάδρομο.

«Είσαι καλά;» τον ρωτάει.

«Ναι».

Έπειτα από αυτό είναι σίγουρος ότι δεν πρόκειται να την ξαναφιλήσει. Όμως μερικές μέρες αργότερα, όταν τον ρωτάει αν θέλει να καθίσει στον καναπέ μαζί της, διαπιστώνει ότι κάπου μέσα του θέλει.

«Θέλεις;» τον ρωτάει.

Στέκονται στην κουζίνα της, αντικριστά.

Είναι αρκετά ψηλή, σχεδόν στο ύψος του.

«Οκεί», λέει εκείνος.

Την ακολουθεί στο σαλόνι, κάθονται στον καναπέ κι αρχίζουν να φιλιούνται ξανά, με γλώσσα.

Αυτή τη φορά, όταν εκείνη αγγίζει τη στύση του, αποφεύγει συνειδητά να κάνει κάτι που θα τον αναστατώσει. Συνεχίζει να τον φιλάει όπως πριν, αφήνοντας το χέρι της εκεί, πάνω από το παντελόνι. Όμως σύντομα αρχίζει να το κινεί αργά πάνω κάτω. Σπρώχνει τη γλώσσα της ακόμα πιο βαθιά στο στόμα του, πολύ βαθιά, κι αυτός ενστικτωδώς κάνει λίγο πίσω το κεφάλι, κι εκείνη μαζεύει ελάχιστα τη γλώσσα της. Το χέρι της κινείται ακόμη αργά πάνω κάτω και του αρέσει, παρόλο που η κίνηση είναι πολύ πιο αργή απ' όσο θα ήταν η δική του, και ίσως λόγω αυτού, ίσως επειδή είναι τό-

σο πιο αργή απ' όσο θα ήταν η δική του, αργεί να συνειδητοποιήσει ότι είναι έτοιμος να χύσει.

Ο ήχος που βγάζει είναι σαν κραυγή πόνου.

Αμέσως μετά αντιλαμβάνεται την υγρασία στο παντελόνι του, κι ύστερα τη μυρωδιά.

Αυτό που συνέβη του φαίνεται καταστροφή.

Δεν ξέρει τι να κάνει, δεν ξέρει αν εκείνη θα καταλάβει καν.

Κι αυτή φαίνεται έκπληκτη.

Έχει σταματήσει να τον φιλάει.

Δεν την κοιτάζει. Κοιτάζει το πάτωμα, τα κρόσσια του χαλιού.

Αν την κοίταζε, θα έβλεπε ότι του χαμογελούσε. Αλλά δεν την κοιτάζει. Δε θέλει να τη δει. Αισθάνεται ντροπή και αποτροπιασμό που το κάνει αυτό με μια γυναίκα γριά κι άσχημη σαν αυτή.

«Άντε», του λέει κι εκείνος σηκώνεται και φεύγει.

Λίγο αργότερα, χτυπάει η πόρτα του διαμερίσματος.

Είναι εκείνη.

Αναρωτιέται αν θέλει να μιλήσει με τη μητέρα του, η οποία είναι ακόμη στη δουλειά – ίσως για να της πει τι συμβαίνει, μια σκέψη που του προκαλεί κάτι σαν τρόμο.

Αλλά θέλει να μιλήσει σ' αυτόν.

«Είσαι καλά;» του λέει.

Ο τόνος της είναι τρυφερός και καλοσυνάτος, και τον ξαφνιάζει.

«Ναι», της λέει.

«Αυτό που έγινε πριν», λέει αυτή. «Θέλω μόνο να ξέρεις ότι είναι εντάξει. Αν ντροπήκες ή δεν ξέρω κι εγώ τι. Δε χρειάζεται. Είναι εντάξει».

Εκείνος δε λέει τίποτα.

«Αυτό ήθελα να σου πω απλώς», του λέει.

«Εντάξει».

«Εντάξει», του λέει, κι εκείνος κλείνει την πόρτα.

Μερικές φορές τα Σαββατοκύριακα δουλεύει στον λαχανόκηπο του άντρα της. Ο άντρας της τον πληρώνει.

Η πηχτή λάσπη κολλάει στις σόλες του και σύντομα νιώθει τα πόδια του βαριά μες στα παπούτσια, που αρχίζουν να μοιάζουν κι αυτά με σβόλους λάσπης.

Ο άντρας της γυναίκας λέει ότι δεν μπορεί πια να κάνει σωματικά απαιτητική εργασία.

Έχει πρόβλημα στην καρδιά, λέει.

Παίρνει χάπια.

Ο Ίσβαν δεν ακούει πραγματικά. Οι μέρες γίνονται πιο ξεστές. Βγάζει το πουλόβερ του και το κρεμάει σε έναν πάσσαλο στον φράχτη.

«Είσαι καλός», λέει ο άντρας της γυναίκας και του προσφέρει ένα τσιγάρο. «Δεν καπνίζεις;» ρωτάει όταν ο Ίσβαν δεν το παίρνει αμέσως.

«Όχι και τόσο», λέει ο Ίσβαν. Η μητέρα του δεν ξέρει ότι καπνίζει, κι ο Ίσβαν φοβάται μήπως ο άντρας τής το πει.

«Τι σημαίνει αυτό; Θες ή δε θες;»

Ο Ίσβαν παίρνει ένα.

«Εγώ τα παίρνω τζάμπα ουσιαστικά», λέει ο άντρας και εξηγεί ότι δουλεύει σε καπνοβιομηχανία.

«Οκέι», λέει ο Ίσβαν.

Στέκεται φορώντας ένα μουσκεμένο κοντομάνικο και απολαμβάνει το τσιγάρο και την αίσθηση του δροσερού αέρα στο ιδρωμένο μέτωπό του.

Ακούγεται ο θόρυβος από τον κεντρικό δρόμο, που δεν απέχει ιδιαίτερα από εκεί.

Όταν τελειώνουν τη δουλειά, αφού πλένουν τα χέρια τους στη βρύση, ο άντρας της γυναίκας τον ρωτάει αν θέλει ποτό.

«Νομίζω πως το κερδίσαμε με την αξία μας», λέει.

Τον πηγαίνει σε ένα μαγαζί που μοιάζει με κελάρι, σε ένα δρομάκι κοντά στον λαχανόκηπό του, όπου κατεβαίνουν μερικά σκαλοπάτια από το πεζοδρόμιο. Απ' ό,τι φαίνεται, ο άντρας είναι θαμώνας. Μισομεθυσμένοι γέροι τον χαιρετάνε καθώς προχωράει μες στον καπνό.

Η γυναίκα στο μπαρ τον χαιρετάει κι αυτή και τα λένε λιγάκι όσο παραγγέλνει τα ποτά – δυο λευκά κρασιά με σόδα.

Η γυναίκα σηκώνει ένα καπάκι που κουμπώνει στον μεταλλικό πάγκο και βουτάει μέσα μια κουτάλα για να πάρει κρασί.

«Από δω ο Ίστβαν», λέει ο άντρας.

Εκείνη απλώς ανασηκώνει το ένα ζωγραφισμένο φρούδι της.

«Με βοηθάει στον κήπο».

«Μπράβο».

Η γυναίκα προσθέτει σόδα στα ποτήρια με ένα λάστιχο. Ο Ίστβαν σκέφτεται ότι υπάρχει κάτι υπαινικτικό στον τρόπο που κρατάει το λάστιχο, στο πώς πετάγεται η σόδα όταν το χειρίζεται με τα δάχτυλά της.

«Βάλε λίγη ακόμα», λέει ο άντρας.

Του ψεκάζει λίγη ακόμα σόδα στο ποτήρι.

«Ευχαριστώ», της λέει.

Της προσφέρει τσιγάρο, κι εκείνη το παίρνει.

«Εγώ τα παίρνω τζάμπα ουσιαστικά», λέει αυτός.

Εκείνη γνέφει, σαν να το 'χει ξανακούσει, και τον αφήνει να της το ανάψει.

Με το τσιγάρο στο στόμα πιάνει τα κρασιά, ένα σε κάθε χέρι, και τους τα δίνει.

«Νομίζω πως το κερδίσαμε με την αξία μας», λέει ο άντρας όταν κάθονται σε ένα τραπέζι.

Σηκώνει το ποτήρι προς τον Ίσθβαν κι ύστερα κατεβάζει το μισό μονοκοπανιά.

Ο Ίσθβαν δοκιμάζει το δικό του πιο διστακτικά.

Δεν του πολυαρέσει η γεύση του κρασιού.

«Πώς τα πας εδώ;» τον ρωτάει. Ξέρει ότι ο Ίσθβαν είναι ακόμη σχετικά καινούργιος στην πόλη.

«Καλά», λέει.

Το συγκλονιστικό πορτρέτο ενός άντρα που βρίσκεται σε σύγκρουση με τον εαυτό του και την εποχή του.

Ο Ιστβαν μεγαλώνει στην Ουγγαρία, ντροπαλός και απομονωμένος, έχοντας αποξενωθεί από τους συνομηλίκους του. Μοναδική του συντροφιά η γειτόνισσά του, μια παντρεμένη γυναίκα κοντά στην ηλικία της μητέρας του. Οι συναντήσεις όμως μαζί της εξελίσσονται σε μια μυστική σχέση που ο ίδιος δυσκολεύεται να κατανοήσει.

Μια σειρά τραγικών γεγονότων θα τον στιγματίσει για πάντα, οδηγώντας τον σε μια ζωή καθορισμένη από την καλοσύνη –ή την ιδιοτέλεια– των αγνώστων. Καθώς τα χρόνια περνούν, ο Ιστβαν παλεύει να βρει τη θέση του σε έναν κόσμο που αλλάζει. Σημαδεμένος από τραύματα που δεν έχουν επουλωθεί και από ρόλους που δεν επέλεξε, θα βρεθεί από τη φτώχεια στην παρέα της πλούσιας ελίτ του Λονδίνου. Οι αντικρουόμενες παρορμήσεις του για αγάπη, οικειότητα, κύρος και χρήμα τού χαρίζουν αδιανόητα πλούτη, μέχρι που απειλούν να τον καταστρέψουν ολοκληρωτικά.

Λιπό και διεισδυτικό, το μυθιστόρημα του Ντέιβιντ Σόλοϊ χαρτογραφεί τις λεπτές γραμμές της απώλειας, της αποξένωσης και της ελπίδας, μέσα σε μια Ευρώπη που μεταμορφώνεται, θέτοντας βαθιά ερωτήματα για το τι κινεί μια ζωή.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6389-6

9 786180 163896

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 32391